deba-t.doc

PLURALITAT I INDEPENDÈNCIA DES DE LA UNIVERSITAT

Octubre del 2010 | **Número 1 | www.deba-t.org | EXEMPLAR GRATUÏT**

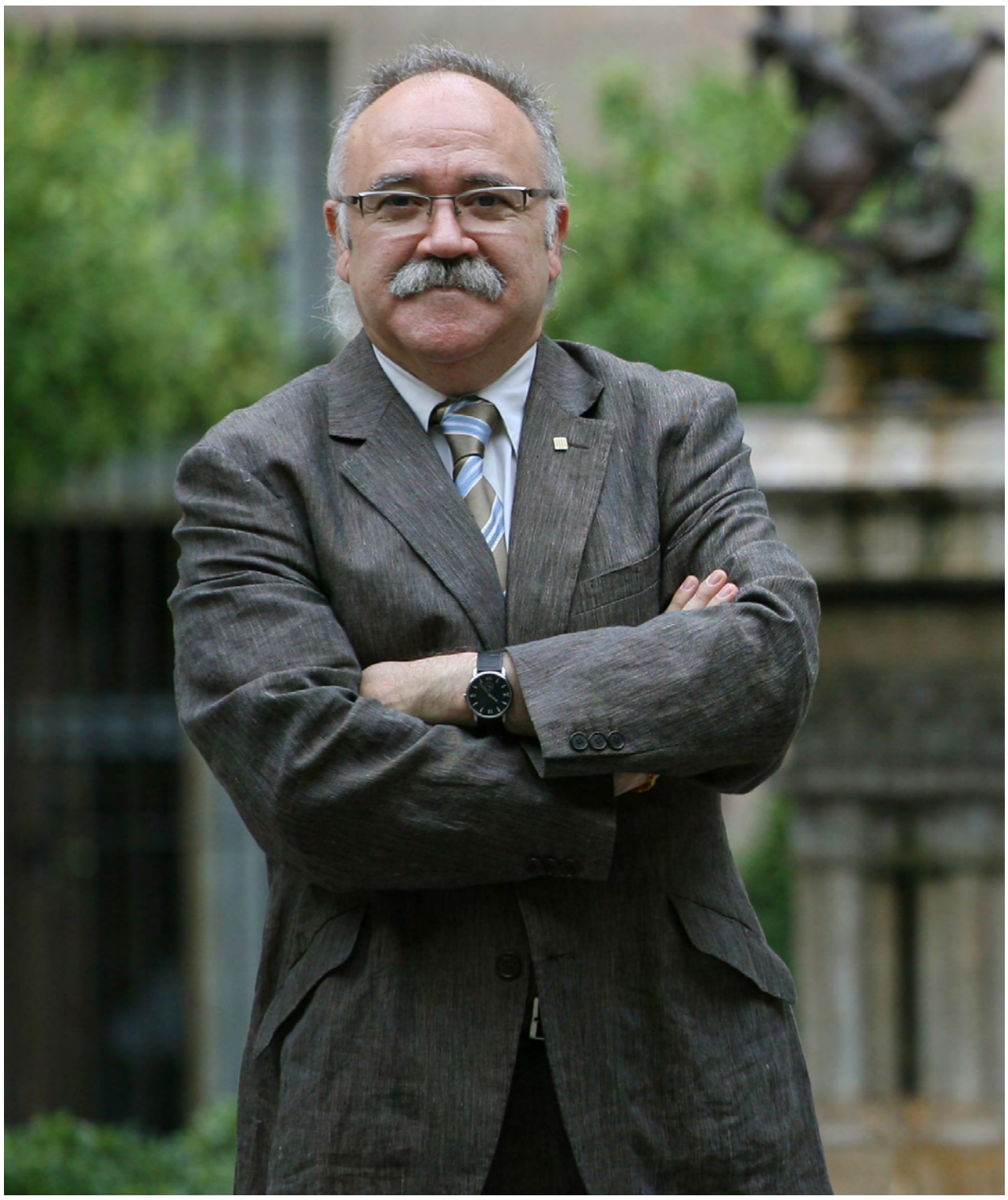

ENTREVISTA A Carod-Rovira:

“La majoria de mitjans han volgut silenciar, manipular o desfigurar allò que hem fet des del Govern”

Josep-Lluís Carod-Rovira (Cambrils, 1952) ha estat Vicepresident i Conseller en Cap de la Generalitat de Catalunya els últims set anys i és una de les figures més importants del catalanisme. Tot i així, Carod-Rovira no tornarà a ser diputat del partit que va transformar. Ara bé, diu que després de les vacances de Nadal “tornarà”... En aquesta entrevista per *Deba-t.doc,* Carod-Rovira parla dels Governs d’Entesa, els reptes de l’esquerra o de l’articulació institucional de l’acció exterior de Catalunya.

EDITORIAL

“Ha estat necessari que parli Felipe González sobre la legalització internacional de les drogues per obrir un debat que acabaria amb la marginalitat, la delinqüència i la mort”.

CARA a CARA

Els diputats al Congrés Carles Campuzano (CiU) i Fátima Aburto (PSOE) parlen sobre la reforma laboral que va originar la vaga general del 29-S.

deba-t @debat_org

deba-t.org deba-t@deba-t.org

COMENCEM!

Després de la publicació del nostre número pilot, encetem l’edició periòdica de *deba-t.doc* com a publicació de referència amb l’objectiu de generar reflexió i debat entre polítics, empresaris i universitaris...

Sumari

EDITORIAL: *Deu anys després* i *Jo m’autodetermino* . Pàgina 2.

DEBA-T: “Ens podríem identificar amb Nick Clegg”. Pàgina 3.

ENTREVISTA al Vicepresident de la Generalitat, Josep-Lluís Carod-Rovira. Pàgina 4.

OPINIÓ. Carles Campuzano i Fátima Aburto. Pàgina 7.

editorial

Deu anys després…

Han passat poc més de sis mesos des de la publicació de la nostra edició pilot. Aleshores, en Josep Piqué, president de Vueling, ja advertia a l'entrevista que li fèiem, com serien els propers mesos pel nostre país: reforma laboral, toc d'atenció de diferents organismes internacionals a Zapatero, canvi estratègic en la política del Govern…

Mentrestant, al nostre "Cara a Cara", el director de la Fundación IDEAS, Carlos Mulas Granados, proposava una interessant reforma del model productiu, sobre la qual poques coses s'han sentit… Sembla que els seus companys del PSOE no han fet gaire cas! I, a l'altra banda, el secretari General de FAES, Jaime García-Legaz, reflexionava a la nostra revista sobre algunes qüestions que el seu partit no ha volgut posar damunt la taula… En aquest cas, sembla que el PP ha volgut fer sang amb la difícil situació per

"També s'ha produït quelcom que, probablement, marqui un abans i un després entre Catalunya i la resta de l'Estat"

la qual passem.

Han passat uns mesos que, d'alguna manera, han marcat el futur més immediat del nostre país. Hem viscut moments d'incertesa que, si no haguessin estat resolts per la responsabilitat que alguns visualitzem en Duran i Lleida (un dels nostres primers conferenciants), podrien haver frustrat les aspiracions que tenim com a potència…

No obstant això, hi ha coses que no han canviat. Malgrat que en aquest temps també s'ha produït alguna cosa que, probablement, marqui un abans i un després a les relacions entre Catalunya i la resta de l'Estat (ens referim a la irresponsable sentència del Tribunal Constitucional pel que fa a l'Estatut), hi ha qüestions que, passi el temps que passi, segueixen a la mateixa situació.

Al març proposàvem, tímidament, obrir un debat sobre la legalització de les drogues. Denunciàvem que l'actual legislació internacional s'ha demostrat ineficaç en la lluita contra el narcotràfic, parlàvem de la necessitat de l'educació responsable en el consum. Parlàvem també de l'estigmatització derivada de l'ús d'algunes drogues, socialment acceptades en altres països, i de l'excessiva condescendència que hi ha amb les que estem més familiaritzats (ningú s'escandalitza quan en alguna tertúlia política acompanyen les seves discussions amb alguna copa de vi, que acaba per emborratxar al personal).

Parlàvem, en el fons, de la necessitat d'obrir un debat que tindria com a última finalitat la desaparició d'un mercat negre, que dia rere dia acaba amb més vides com a conseqüència del tràfic il·legal i de la lluita entre màfies, que no pas pel consum d'unes substàncies sobre les quals, en el fons, poc se sap.

Ha estat necessari que algú com Felipe González parli sense complexos i sense tenir por de la impopularitat de les seves paraules, perquè es reobri un debat (si és que algun dia va existir) sobre com acabar amb un mercat negre que, com tots, porta associat

"Ha estat necessari que parli Felipe González sobre la legalització internacional de les drogues per reobrir un debat que acabaria amb la marginalitat, la delincuència i la mort"

marginalitat, delinqüència i mort, a través de la legalització internacional de les drogues.

Fa poc més de deu anys l'ONU es va marcar com a objectius per a aquest mil·lenni acabar amb la pobresa i amb la fam al món… I poc s'ha avançat. Han passat deu anys des que l'ONU alertés sobre la necessitat de redoblar els seus esforços per acabar amb el narcotràfic i seguim constatant que l'actual legislació és ineficaç. En aquest punt, per tant, res ha canviat.

No estem parlant de popularitzar les drogues. En absolut! Estem constatant que hi ha problemes que segueixen sense resoldre's, bé per la por que produeix enfrontar-se a la realitat, per qüestions morals, per disposar d'una informació esbiaixada o per interessos econòmics.

Per sort, diaris com The Guardian comencen a plantejar-se la mateixa qüestió. Afortunadament, les paraules de González han servit perquè altres persones al nostre país hagin sortit en defensa de la necessitat d'abordar aquest tema. Ja no són solament uns personatges extravagants, però savis, com Fernando Sánchez Dragó o Antonio Escohotado, qui proposen resoldre aquesta xacra mitjançant la combinació de llibertat i educació.

Els periodistes Ignacio Escolar o Maria Antonia Iglesias, l'ex comissària europea Emma Bonino, l'escriptor Mario Vargas Llosa, diversos *think tanks* com el *Cato Institute* o el Centre Internacional de Ciència en Polítiques de

"*The Guardian*, Mario Vargas Llosa, i multitut de *think tanks* y ONG's també demanen un canvi legislatiu"

Drogues, així com multitud d'ONG'S com la *International AIDS Society*… La llista podria completar-se amb institucions i persones de diferents edats i ideologies, però totes elles convençudes de la necessitat d'acabar amb el narcotràfic mitjançant la liberalització del mercat de les drogues.

I, en aquest sentit, deu anys després que l'ONU es recordés a sí mateixa la necessitat d'acabar amb el narcotràfic, i aprofitant que la conjuntura és favorable per tractar el tema, reclamem als nostres governants estar disposats a dialogar. A ningú hauria d'espantar la reflexió… Sobretot en un debat que, portat amb rigor acadèmic, responsabilitat social, i tolerància en la discussió d'idees, pot solucionar un dels problemes (i un dels mercats negres) que més força té per condicionar el nostre futur.

Sabía usted?: Edición GUERRA CONTRA EL NARCOTRÁFICO | http://youtu.be/JEbnpTEi3hc

Jo m'autodetermino

La travessia pel desert del poble català (format per la vocació de *ser* de la majoria de ciutadans i ciutadanes de Catalunya) sembla que encara no troba el seu final. Quan hi va haver l'oportunitat de trobar, per fi, l'encaix entre Catalunya i la resta de l'Estat, una institució legal i, probablement, il.legítima, va insistir en allò de la "*indisolubilidad*" de la Nació.

Així, evocant l'esperit d'unitat de la Transició, i sota el lema "Nosaltres decidim, som una nació", més d'un mil.lió de ciutadans de Catalunya varen "*okupar*" els carrers del centre de Barcelona, no per reivindicar un text afligit per la desídia de les institucions estatals, sinó per clamar una cosa intangible i que escapa del control de qualsevol ordenament jurídic: la suma de voluntats individuals ha de ser respectada.

D'aquesta manera, la societat civil -entre la qual ens trobem nosaltres- escenificava que no està disposada a admetre un model de democràcia on els tribunals resten sentit a allò que vota un Parlament.

Les persones ens autodeterminem cada dia. Passem el temps prenent decissions... I en aquest sentit, per tant, sembla lògic pensar que la suma de totes les decissions individuals, la suma de totes les voluntats dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, esdevenen un dret a determinar quin paraïgues institucional volem per nosaltres.

No hauríem d'oblidar la importància de la receptivitat i l'empatia en el debat polític. Al cap i a la fi, aquest hauria de tenir com objectiu cercar solucions als problemes que planteja la societat. Ara bé, donat què això ha fracassat, és hora de reformular la vinculació que els ciutadans de Catalunya volem amb el conglomerat d'institucions que formen part de l'Estat espanyol. Jo m'autodetermino, tu t'autodetermines, ell s'autodetermina, nosaltres ens autodeterminem...

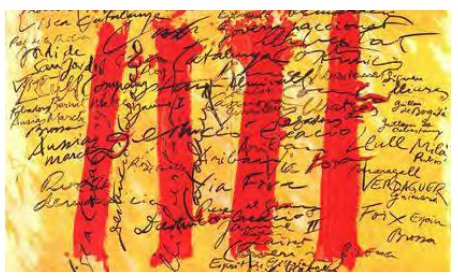

deba-t

Deba-t, un nexe d'unió entre universitaris, polítics i empresaris

Debate (Deba-t) és una entitat fundada el gener del 2009, formada per joves universitaris, independent de qualsevol partit polític o grup d'interés, i que té com objectiu la generació i difusió d'idees, així com la promoció del pensament i l'esperit crític, mitjançant cursos acadèmics, fòrums públics i privats, viatges i altre tipus d'activitats. Els principis rectors de la nostra entitat són la **pluralitat, la tolerància, la llibertat, la justícia social, la democràcia i la solidaritat.**

La nostra entitat organitza periódicament conferències i col.loquis pels nostres socis en format reunió, esmorzar o dinar. Ho hem fet amb diferents membres del Govern de la Generalitat, com Jordi Ausàs (ERC); del Govern d'Espanya, el Delegat Joan Rangel (PSC); així com amb representants de diferents partits i fundacions com Jaime García-Legaz (secretari gral. FAES), Xavier Trias (CIU), José Zaragoza (PSC), Joan Herrera (ICV), entre molts d'altres. A més, també organitzem seminaris a la Universitat Pompeu Fabra per la difusió i la generació d'idees amb un reconeixement acadèmic de tres crèdits de lliure elecció en totes les carreres de la Universitat i amb una durada total de 30 hores. D'altra banda, i avui confirmem aquesta nova activitat, editem periòdicament la publicació *Deba-t.doc*, en la qual mitjançant articles o entrevistes es reflexiona sobre diferents qüestions de transcendència ideológica, amb l'objectiu, un cop més, de generar idees, promoure l'esperit crític i/o fomentar el pensament entre els estudiants, amb una revista dirigida, a més, a periodistes, economistes, empresaris i polítics en general.

Per últim, cal destacar que el nostre finançament té tres eixos bàsics: a través de l'organització de seminaris a la Universitat; mitjançant les quotes dels socis integrants (destinades a la organització d'esmorzars-col.loquis amb diferents personalitats de l'àmbit polític, econòmic i social); i una subvenció que la Universitat Pompeu Fabra de Barcelona ha fixat en en 1.246 euros per aquest 2010 i que han estat destinats a sufragar part de l'activitat organitzada per Deba-t en aquesta Universitat.

"Ens podríem identificar amb Nick Clegg"

"Ens podriem identificar amb Nick Clegg", va dir Nacho Corredor, president de Deba-t, a la delegació de la Generalitat de Catalunya a Madrid, i en el transcurs de la presentació del llibre "Liberalismo vs Socialdemocràcia" (Episteme).

"Deba-t, d'alguna manera, és la resposta a una de les preguntes que es planteja Toni Comín al llibre. Poden liberalisme i socialdemocràcia arribar a la coexistència més enllà d'una tolerància recíproca? Nosaltres entenem que sí... Probablement, ens identifiquem amb el Partit Liberal anglès i en la figura de Nick Clegg, si ho volem veure de forma simplificada", va concloure. Durant la presentació a Madrid, Comín, col.laborador de Deba-t i coautor del llibre (l'edició del qual ha estat coordinada per la nostra organització) va dir que aquest tipus d'iniciatives eren molt importants.

"Poden coexistir liberalisme i socialdemocràcia? Nosaltres entenem que sí"

"Des de la societat civil i desde la Universitat volem generar espais que serveixin per a la reflexió, per la regeneració democràtica, per a la discussió d'idees sense cap mena de prejudicis i per a la reestructuració d'un sistema que està en crisi. Volem enfortir el nostre país amb l'ajuda d'universitaris, acadèmics, polítics i empresaris... Volem ser una gota en mig de l'Oceà, sense la qual, evidentment, tot continuaria existint, però sense la qual aquest Oceà, en paraules de la mare Teresa de Calcuta, seria una mica més petit. En aquest cas, però, el nostre Oceà és Catalunya , que forma part d'una estructura territorial integrada, de moment, dins Espanya i dins la Unió Europea", va afegir Corredor.

"Liberalismo vs Socialdemocràcia" és un recull de sis conferències integrades dins un seminari coorganitzat per Deba-t l'any 2009 i del qual són autors Luis Solana (l'ex president de Telefònica, que ha col.laborat amb nosaltres en diverses ocasions), Jordi Guiu (el degà de la Facultat de Ciències Polítiques de la Universitat Pompeu Fabra), el propi Toni Comin (col.laborador de Deba-t i diputat del PSC-CpC), així com María Blanco (membre de l'Instituto Juan de Mariana), Montserrat Nebrera (també col.laboradora de Deba-t i professora de Dret Constitucional a la Universitat Internacional de Catalunya) i Jaime García-Legaz (secretari general de FAES).

"Aquest llibre és també una mostra del que som. Persones amb plantejaments ideològics diferents que volen compartir les seves cosmovisions per tal de perfeccionar el món en el que viuen", va afegir Gerard Sensat, vicepresident, a la sortida de l'acte.

Davant una seixantena de persones, entre les quals hi havia membres de diferents partits, periodistes i una desena de socis de la nostra organització, María Blanco i Toni Comín van fer una reproducció dels debats que podem trobar dins del llibre i van animarnos a continuar amb les nostres activitats.

"Volem generar espais de re-reflexió que serveixin per enfortir el nostre país"

Josep-Lluís Carod-Rovira: "Al nostre país hi ha poca reflexió ideològica"

Guillem Carol @guillemcarol guillemcarol.cat
Gerardo Sensat @gerardosensat gerardo.sensat@deba-t.org
Nacho Corredor @nachocorredor nacho.corredor@deba-t.org

Maragall o Montilla?

Depén de per què…

Per governar?

Són dos estils absolutament diferents, però tots dos són necessaris, tal i com s'ha vist en la història recent de Catalunya.

Però, vist en perspectiva, els governs d'Entesa no han acabat frustrant la il.lusió generada fa tot just set anys?

Haurà de passar un temps per a què la revista *l'Avenç* tregui un monogràfic en el qual ens expliqui el profund canvi que s'ha produït a Catalunya els últims set anys… Per exemple, pel que fa a la inversió pública.

Ens pot posar algun exemple?

Hem aconseguit que no hi hagi cap nucli habitat amb un centre sanitari a més de deu minuts de casa, o que s'hagin triplicat les inversions en l'esport... Hem incrementat les places d'escoles bressol, essent ara les de caràcter públic més nombroses que les de caràcter privat… Però crec que hi ha un altre element més important que aquest.

Quin?

Més enllà d'allò que és normal en democràcia, com és l'alternança política, que a Catalunya hi hagués un Govern de coalició d'esquerres, després de 64 anys de no tenir-ne, ha comportat un model on algú no nascut a Catalunya, de llengua materna no catalana, i de nom José, pugui ser president… Això és una expressió de com és la societat catalana.

Com la definiria?

Una societat oberta en la qual no es tanca les portes a ningú i on només es queda fora qui vol quedar-se voluntàriament. Hem superat aquella dicotomia que podia haver existit durant dècades de "els catalans" i "els altres catalans". Ara només hi ha catalans de llengües diferents, de cognoms diferents i nascuts també en països també molt diferents…

Però, si hi ha tants èxits, a què atribueix que les enquestes no els donin com a guanyadors en les properes eleccions?

És complicat… Com és que Maragall fa el seu pitjor resultat electoral després dels Jocs Olímpics? O com és que Winston Churchill va perdre les eleccions després de ser l'heroi de la Segona Guerra Mundial? La política té aquestes coses… Segurament hi ha coses que hem pogut fer millor, però penso que hi ha hagut una voluntat molt clara per part de determinats sectors del món de la comunicació per tal que l'obra del Govern no arribés. Hi ha hagut silencis d'escàndol davant moltes de les actuacions que en la gestió de la quotidianitat ha fet el Govern de la Generalitat.

Per part de quins mitjans?

De la majoria… Però el que és important és que si agafes sectorialment la valoració que fan els ciutadans de les polítiques de la Generalitat, és bona. Per exemple, pensen que el sistema de salut és un dels millors d'Europa i, probablement, del món. El problema, insisteixo, és que si s'hagués de fer una valoració del que ha estat el Govern de Catalunya a partir del que han dit els mitjans de comunicació, la conclusió seria negativa. Hi ha hagut una clara voluntat de silenciar, manipular o desfigurar allò que hem fet.

En tot cas, fent una autovaloració, pensa que van aconseguir, per exemple, el seu objectiu de catalanitzar algun dels altres socis del Govern?

"Hi ha hagut una clara voluntat de silenciar, manipular o desfigurar allò què hem fet"

Seria una pretensió presuntuosa pensar que algú pot catalanitzar algú altre, com si ERC tingués la patent per fer catalans… Ser català és una decisió personal i és català qui ho vol ser. Ara, si el que pregunta és si després d'aquests anys de convivència amb altres forces polítiques, la pràctica al llarg d'aquest temps ha esdevingut que els tres partits d'esquerres de Catalunya fan avui uns plantejaments que els situen més a prop d'un sistema nacional, diria que sí.

Sí?

Hi ha dos punts on és irreversible l'actitut d'aquests partits. Primer, en l'afirmació de Catalunya com a nació i, segon, en la posició positiva en relació a la llengua catalana. Això es pot constatar si comparem el posicionament de cada partit abans i després dels Governs d'Entesa.

Durant aquests anys de Governs d'Entesa l'independentisme ha crescut, els adeptes al principal partit independentista, el seu, són cada cop menys i, paral.lelament, hi ha hagut una multiplicació de partits que aposten per la independència… Com valora tot això?

Que hi hagi més formacions polítiques que defensin la necessitat d'un Estat sobirà per Catalunya, d'entrada, és positiu… I ho és, sobretot, si van a ocupar espais diferents. Si anessin a buscar el mateix espai, estaríem davant la incapacitat d'algú per no tenir el suficient lideratge com per aglutinar tots aquests sectors. Ara bé, un procés de sobirania mai he pensat que fos monopartidista… Ha de ser necessàriament pluripartidista! I pels casos que hem vist i viscut, com el de Letònia i Eslovènia, tots els partits eren independentistes. Després, a més, eren socialdemócrates, liberals, democristians… A Catalunya hi havia l'error de pensar que per ser independentista havies de ser d'esquerres.

Què és ser d'esquerres?

No donar-te mai per satisfet i, sobre tot, entendre que les coses no són com estan i, per tant, les pots canviar. I les pots canviar a benefici d'una majoria de la gent…

Aquesta cosmovisió està en crisi?

L'esquerra europea, de la que me'n sento part, té problemes greus des de finals dels anys 80… L'ensorrament del mur de Berlin va deixar al descobert una Europa de l'Est amb autoritarisme, amb misèria econòmica i moral, amb cabdillisme dictatorial… Però també va deixar al descobert, sobretot al Mediterrani, casos destacats de corrupció. De fet, tota l'esquerra mediterrànea ha tingut algun dels seus dirigents a la pressó per corruptes. Al mateix temps, però, la dreta ha estat prou hàbil per assumir, en alguns casos honestament, plantejaments atribuïts a l'esquerra i aquesta està profundament desconcertada en el discurs. Sovint té un discurs trist, antiquat, passat de moda… Hi ha una esquerra molt aferrada a conceptes del passat.

I en el cas de l'esquerra catalana?

Hi ha un profund acomplexament davant la qüestió nacional. És l'única esquerra del món que durant molt de temps ha estat apàtrida, que no sabia de quin país era. Al mateix temps, i convençut que en els propers anys la política catalana passarà per transformacions profundes, els partits d'esquerra catalans són, en certa manera, massa víctimes, en la forma, en el discurs, en la organització, de l'herència contra la lluita del franquisme.

"Hi ha un acomplexament de l'esquerra davant determinats temes com la família"

No només aquí, però… L'esquerra, molts cops, lluita contra fantasmes que ja no hi són. Quan els fantasmes desapareixen, de vegades, sembla que l'esquerra no tingui contra qui lluitar…

No hi estic gaire d'acord… En llargs períodes d'estabilitat han governat les esquerres amb normalitat, com a la Gran Bretanya, on no hi ha hagut cap tipus de sistema dictatorial. L'esquerra, però, té uns acomplexaments davant determinats temes i en certa manera han estat més capaces de posar-se al dia les opcions conservadores, que l'esquerra.

Per exemple?

L'esquerra afronta amb incomoditat amb temes com la família… De vegades sembla que la gent d'esquerres no tingui família! I si un està casat, en comptes de dir la meva "dona" o el meu "home", diu el meu "company"… També passa amb la seguretat i qui pensa que ha de ser d'esquerres… No! La seguretat ha de ser segura… O és que a la gent d'esquerres ens agrada que ens entrin a robar a casa o el cotxe? O l'empresa… Hi ha qui veu l'empresa com un espai on permanentment s'han de fer reivindicacions laborals. Tampoc estaria malament treballar una mica… A l'empresa has d'exercir els teus drets laborals, però també l'ètica de la resonsabilitat, de l'ètica social… L'empresa és un espai on es crea riquesa, ocupació… No passa res si un treballador es converteix en empresari! Ni els policies són allò que a França l'extrema esquerra diu "els enemics de classe"… I, finalment, la qüestió nacional. Un exemple: els únics que fan servir les banderes nacionals són els partits conservadors, mentre que els partits d'esquerres fan servir les banderes vermelles o les del partits.

Això és el que diferencia principalment a dreta i esquerra?

La gran diferència és que l'esquerra "és" i la dreta "té". És a dir, que la dreta té patrimoni que s'ha de mantenir i, si és possible, augmentar. Mentrestant, l'esquerra és una identitat ideològica… Per això hi ha comunistes, socialistes, socialdemòcrates, demòcrates d'esquerra, etc… La dreta ho té claríssim! Jo un cop vaig assistir a la pressa de possessió de la presidenta del Consell Insular de Eivissa a Formentera. Va perdre la dreta i va entrar l'esquerra… El discurs del president del PP, qui sortia, feia referència als diners que deixaven. En canvi, la presidenta que va entrar, va parlar d'ideologia, de les dones, de la llengua catalana, la defensa del territori… Són dues concepcions del món!

"No he decidit encara què faré després de les vacances de Nadal, però tornaré"

Es troba més còmode fent de filòleg, fent d'intel.lectual o fent de Vicepresident?

He estat filòleg durant molts anys i li he d'agraïr moltes coses, però jo sóc un polític que he estudiat filologia…

Però es troba millor parlant del que estava parlant ara o parlant d'afers institucionals, en tant que és Vicepresident?

És tot el mateix… Si algú es pensa que la gestió és neutral i que és puramente tècnica, s'equivoca. La gestió és pura ideologia. No és igual donar una concessió a un o altre… O beneficiar l'ensenyament públic enfront l'ensenyament privat… El que

---

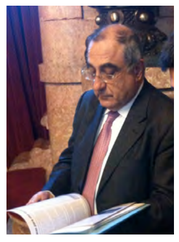

Març. L'edició pilot de la nostra revista va ser distribüïda entre estudiants universitaris, acadèmics, membres del Govern català i parlamentaris... Entre les diverses personalitats que van rebre en mà la revista, i després d'una explicació de la nostra activitat, podriem destacar en Gerardo Díaz Ferran (president de la CEOE), Josep Maria Álvarez (secretari general de la UGT a Catalunya), consellers com Joaquim Nadal i Montserrat Tura o el propi president de la Generalitat, José Montilla.

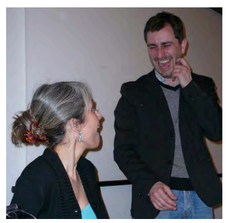

Març-Abril. Els mesos de març i abril, Montserrat Nebrera i Toni Comín, coautors del llibre "Liberalismo vs Socialdemocràcia", prologat per Deba-t, van protagonitzar diferents actes de presentació al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (CCCB),al Casal de Cultura de Girona, així com a la ciutat de Tarragona.

Abril. El diputat d'ERC al Congrés, Joan Tardà, va impartir una conferència organitzada per Deba-t a la Universitat Pompeu Fabra de Barcelona per parlar de la Llei de la memòria històrica i la seva aplicació.

Maig. L'ex director General de Relacions amb les Corts, Francesc Vendrell, va ser convidat a un dels nostres esmorzars amb els nostres socis per analitzar l'actualitat. Vendrell, en aquell moment diputat del PPC, és ara membre adjunt del Síndic de Greuges.

Maig. Més de cent persones van assistir durant tot el mes de maig al seminari "Sèries de Televisió i Antropologia Política" organitzat per Deba-t i coordinat per la Dra. Montserrat Nebrera.

Juny. L'ex president de Telefònica, Luis Solana, va impartir una conferència organitzada per la nostra entitat davant de 150 persones per parlar de les relacions entre Catalunya i Espanya. "Por qué Cataluña no invade España?", va ser pronunciada pocs dies abans de la publicació de la sentència del TC en relació a l'Estatut.

l'entrevista

passa és que al nostre país hi ha poca reflexió ideològica. Tot és, al final, tacticisme… Només importa què farem d'aquí dos mesos… I a partir del gener, què farem?

Vosté què farà d'aquí dos mesos?

La primera setmana, vacances.

I la segona?

Encara no ho he decidit (somriu). Però ja li puc garantir que tornaré de vacances.

Vicepresident, l'independentisme serà social o no serà?

L'independentisme serà nacional o no serà. És a dir que: o serà de la majoria o no ho serà mai… L'independentisme serà seriós o no serà. L'independentisme serà governamental o no serà. L'independentisme serà atractiu per tothom o no serà… Només és nacional allò que representa la majoria de la nació. L'independentisme només té possibilitats de ser hegemònic si esdevé atractiu per tots els sectors socials i per això ha de ser social, democràtic, però, sobre tot, majoritari.

> **"Cal preguntar-se si ERC és ara el mateix que fa 3 anys"**

Convertir l'independentisme i ferlo social és una de les seves grans aportacions a la política?

Es pot resumir en això… Però en la pràctica això vol dir que jo vaig apostar per convertir ERC en un partit polític; és a dir, en un instrument de poder i no una agrupación de patriotes manifestants; d'esquerres, amb voluntat de govern i amb voluntat de majoria… És imprescindible per avançar, però més enllà de subratllar la dimensió social de l'independentisme hauríem de lligar-ho amb el concepte inclusiu, obert i plural del projecte nacional. El fet de dir que per ser català no cal que ningú renunciï a res i que, per tant, la gent que se senti andalusa, argentina o marroquina o espanyola, no calia que renunciés per ser també català, perquè forma part de la seva identitat. Aquest missatge va entrar amb molta intensitat el 2003, el 2004 a les eleccions a Madrid i va continuar al 2006…

Podriem dir que el discurs d'ERC ha triomfat, però que, en canvi, ERC, ha fracassat?

El que cal preguntar-se és si ERC en el moment de fer aquesta entrevista [octubre del 2010] és exactamente la mateixa de fa 2 o 3 anys…

Pot respondre aquesta pregunta?

Sí, però no la respondré (somriu)… Cal preguntar-se, però, si cal dir cada segon "independència" seixanta vegades, o si has d'explicar de què va la vida, què vols ser quan siguis gran i com a conclusió a tot això… La independència serveix fonamentalment per una cosa i és per ser independents i per fer recaure sobre tu mateix tota la responsabilitat del teu present i del teu futur. Sobre el que fan els altres ara no parlaré, ja ho faré l'endemà de les eleccions tant com calgui…

D'acord. Parlem, doncs, de vosté… En què ha basat l'acció exterior de Catalunya?

En la creació d'una arquitectura institucional pròpia, com no havia tingut mai aquest país des de l'edat mitjana… En la pràctica hem creat el nostre propi Ministeri d'Afers Exteriors. Hem fet tot el que permetia el marc legal vigent, i fins i tot més… Hem establert un circuit de relació internacional com mai havíem tingut. Per això, alguns es van sorprendre quan hi va haver l'intent de cop d'Estat a Equador i els primers que vam sortir dient que donavem suport al Govern vam ser nosaltres i a la resta de l'Estat espanyol ningú deia res… Tenim 100.000 equatorians, tenim diferents convenis, m'he entrevistat fins a 3 vegades amb el president Correa… Per tant, això forma part de la normalitat. Hem fet una política exterior, nacional i desacomplexada.

> **"Catalunya lidera l'acció exterior dels països sense Estat"**

I s'entén de la mateixa manera la projecció nacional de Catalunya allà on anem que com l'entén vosté?

Depen dels països. Hi ha països on les coses són més fàcils i d'altres on és més complicat… No són iguals els països on aterres de nou i no saben qui ets, on ens hem de presentar com "Catalonia, the land of Barcelona", perquè és el coneix… Hi ha altres llocs on l'entrada és molt bona. Per exemple, a Alemanya, on hi ha 30 universitats que ensenyen el català… La nostra presència a l'exterior hi és per defensar els nostres interessos econòmics, culturals i institucionals. S'ha de fer molta inversió en explicar què és Catalunya, però no amb discursos, sinó mitjançant fets. A més, està demostrat, tal i com diu el president de la PIMEC, que allà on hi ha presència governamental l'activitat del país d'origen, en aquest cas Catalunya, augmenta al voltant d'un 11%... Qui lidera, com reconeixien el Quebec i Flandes, l'acció exterior dels països sense Estat és Catalunya.

> **"La legalització de determinades drogues acabaria amb el negoci que es fa al voltant d'ella"**

El nostre editorial aposta pel que diu l'ex president Felipe González, en relació a la legalització de les drogues a nivell internacional. Per concloure, no sé què ens podria dir vosté sobre aquesta qüestió…

La droga mou molts diners a nivell internacional i, sovint, és font d'injustícies per les mateixes persones que les produeixen… I d'altra banda, genera situacions de violència i pobresa per la gent que n'acaba sent víctima per un excés de consum. Estic segur que una legalització de determinades drogues provocaria que s'anés acabant en sec tot el negoci que es fa al voltant d'ella.

Associació Juvenil DEBATE - www.deba-t.org

PRESIDENT-EDITOR: Nacho Corredor. | VICEPRESIDENT-EDITOR, DISSENYADOR i MONTATGE: Gerard Sensat.

SECRETARI: David Bertrán. | TRESORER: Paris Grau. | VOCAL-COORDINADORA DE MITJANS: Belén Porta.

CORRECCIÓ LINGÜÍSTICA: Romà Tersa.

AGRAÏMENTS: Carles Campuzano, Fátima Aburto, David González, Eduard Güell, Andreu Marin, Guillem Carol, Pep Reyner, Pau Badosa, Judith Toronjo, Carlos Jesús Vergé, Esther Sardans.

opinió

Cara a Cara: La Reforma Laboral

REFORMA LABORAL 2010

Fátima Aburto,
diputada del PSOE al Congrés.
fatimaaburto.wordpress.com

No és possible parlar de la reforma laboral sense emmarcar-la en les circumstàncies econòmiques espanyoles, actuals i passades. Es pot admetre que arriba tard, perquè fa ja molt de temps que es parla de la "flexiseguretat" per a la sostenibilitat de l'Estat del Benestar europeu. En qualsevol cas, però, no és una reforma sobrevinguda, poc estudiada i molt menys, imposada.

L'any 2005 el Govern Zapatero va demanar a un comitè d'experts que elaborés un informe sobre la necessitat de la mateixa. Aquest informe deia que "el creixement experimentat presenta debilitats, és difícilment sostenible, té un biaix sectorial, hi ha desequilibris econòmics i si això no es corregeix, es destruirà ocupació". Indicava, doncs, més aviat la necessitat d'un canvi de model productiu, i no pas una reforma laboral, tot i que també la valorava com a desitjable.

La legislació laboral no és la responsable de la crisi, però ha col·laborat, en part, a l'hora de fomentar l'atur. La reforma laboral, per tant, pot ser un important factor per aprofitar la sortida de la crisi, però sempre acompanyada d'altres reformes estructurals, especialment la del model productiu, la qual cosa no depèn solament del govern. Els sindicats, i fonamentalment les empreses, han de fomentar amb molta força la innovació, la formació contínua i l'externalització dels seus productes.

Quins objectius té la reforma laboral?

Limitar la contractació temporal per obres o serveis, així com reduir els contractes temporals, i augmentar les indemnitzacions per l'acomiadament d'aquests. A més, pel que fa a la flexibilitat per a les empreses, la nova llei permet canviar les condicions laborals, quan quedin degudament acreditades dificultats econòmiques. En tots els casos, però, cal una clara justificació i, en últim terme, serà l'autoritat laboral o judicial qui decidirà el final, en cas de no haver-hi acord. Tot i això, la nova legislació evita que l'acomiadament sigui el recurs al qual recorrin les empreses en dificultats, i facilita que aquestes puguin adaptar-se a les circumstàncies, tant bones com dolentes, creant i mantenint l'ocupació estable en un context competitiu.

Suposen aquestes reformes un abaratiment de l'acomiadament?

No es perd cap dret; ni respecte als treballadors contractats, amb 45 dies per any treballat, en cas d'acomiadament improcedent; ni en el cas dels contractes de foment, millorant la protecció en el cas dels treballadors temporals i dels contractes de formació. A més, la indemnització en cas d'acomiadament procedent era i segueix sent de 20 dies per any treballat… En tot cas, la legislació laboral abans vigent, va permetre que en plena crisi econòmica, el 80% dels acomiadaments fossin declarats improcedents, alguna cosa inconcebible que, probablemente, ratlla el frau.

Finalment, pel que fa al capital humà, s' incentiva el contracte de formació o de pràctiques i es pretén millorar el funcionament de les agències de col·locació mitjançant la col·laboració pública i privada, supervisada pels Serveis Públics d'Ocupació.

Ara bé, és absolutament necessari continuar amb el diàleg social, ja que la cohesió social és imprescindible a l'hora de donar confiança als actors nacionals i internacionals, així com per continuar les reformes adoptades al ràpid ritme que requereix un món global, que precisa d'una gobernança en la qual està implicada tota la ciutadania.

[article complet i original en castellà a http://www.deba-t.org/2010/10/18/faburto2084/].

Més reflexions a
www.deba-t.org

TARD I MALAMENT

Carles Campuzano,
diputat de CiU al Congrés.
@carlescampuzano
carlescampuzano.blogspot.com

La reforma laboral promoguda pel Govern espanyol ha arribat tard, no serà un catalitzador per a la creació d'ocupació, ni sembla que hagi de disminuir l'excessiva temporalitat del mercat de treball i, en tot cas, trigarem temps en veure els impactes positius que pugui generar. Un balanç ben magre, la veritat.

I és que les afirmacions efectuades pel President del Govern fins el maig de 2010, la destrucció de centenars de milers de llocs de treball, des de finals de 2007, i la manca de generació de nova ocupació no tenien res a veure amb la configuració de les institucions que regulen el mercat de treball han demostrat ser una fal·làcia.

Evidentment, el model productiu, l'estructura econòmica i les característiques d'una crisi provocada per la bombolla immobiliària, amb més d'un milió de llocs de treball destruïts al sector de la construcció, són fonamentals per entendre la dimensió del catacrac, amb una taxa del 20% que dobla la mitjana de la Unió Europea i és rècord en l'àmbit de l'OCDE. Però és evident que un mercat de treball que manté una taxa d'atur del 8% en el moment del "boom" migratori, amb un terç de contractació temporal des de fa molts anys, que només saps ajustar-se per la via de l'acomiadament dels treballadors amb contracte temporal i que no té capacitat d'ajustar-se per la via de la flexibilitat interna, amb evidents mancances en matèria de formació i empleabilitat dels treballadors, amb polítiques actives d'ocupació obsoletes i poc adaptades a les diverses realitats de l'Estat, amb un mal funcionament del Serveis Públics d'Ocupació i amb un disseny inadequat de la prestació de l'atur i amb un marc legal poc adaptat a la realitat de la microempresa i que no estimula l'emprenedoria necessitava de poderoses i urgents reformes des de feia temps.

I qui vulgui llegir, que faci una ullada a les conclusions a les que varen arribar un grup d'experts convocats pel mateix President del Govern el ja llunyà 2005...

Després, un cop el Govern assumeix la realitat, trenca la seva aliança amb els sindicats i opta per promoure una reforma del mercat de treball apunta quins són els problemes, però es queda a mig camí, sense la força que la greu situació demana.

Així, i seguint la línea marcada per la reforma pactada pel PP amb la patronal i els sindicats el 1997, opta per potenciar el contracte indefinit amb un cost acomiadament de 33 dies per any treballat en cas d'improcedència, intenta clarificar l'acomiadament objectiu (que té un cost de 20 dies per any treballat), estableix una subvenció per als acomiadaments finançada pel FOGASA i encarrega l'estudi del denominat model austríac. Alhora, penalitza de nou la contractació temporal, amb el risc de castigar l'única ocupació que ara es crea. Tot plegat, però, sense generar la confiança i la seguretat que les empreses, i en especial les micro i les petites, necessiten per a generar ocupació de qualitat. Un pas endavant, sí, però confós i espès, que no acaba de ser entès pel teixit empresarial i alhora irrita als sindicats, i que genera dubtes sobre la seva eficàcia. I si no, al temps.

S'aposta també per a potenciar la flexibilitat interna, en matèria de mobilitat geogràfica, despenjament salarial i modificació de condicions de treball; es pretén així donar alternatives a l'empresa per ajustar els costos laborals abans d'optar pels acomiadaments, però de nou el text legal aprovat deixa masses incògnites sobre les possibilitats reals de les empreses per utilitzar les noves regulacions, fet que ha portat a alguns observadors a considerar que serà més fàcil acomiadar que optar per la flexibilitat interna.

I és cert que es legalitzen les agències privades de col·locació, es desenvolupa i millora el model alemany de manteniment de l'ocupació per la via dels Expedients de Regulació en la seva modalitat de suspensió, es reordenen les bonificacions a la contractació indefinida i es potencia els denominats Plans Socials, però queda pendent una reforma a fons de les polítiques actives i de formació i la vinculació entre aquestes i les polítiques passives. I és que un mercat de treball més just és aquell que té bons instruments per a fer possibles les polítiques de transició de l'atur a la feina, dels estudis a la feina, d'una feina a una altre feina i més quan la reforma farà més possible l'acomiadament de treballadors que tindran més difícil tornar a trobar feina.

El Dret de Treball que avui necessitem ha de saber combinar de manera intel·ligent la tutel·la efectiva dels drets dels treballadors amb l'eficàcia organitzativa de les empreses per tal de garantir-ne la competivitat. I aquesta reforma no ho fa. No és una reforma ni eficient per a les empreses ni justa per als treballadors.

des de l'exterior

JON LEE ANDERSON: "El món percep Espanya com un paradís terrenal"

Belén Porta
belen.porta@deba-t.org

Jon Lee Anderson (Califòrnia, 1957) és un dels periodistes més influents dels Estats Units d'Amèrica. Anderson, que viu algunes temporades a Granada, és corresponsal de la revista *The New Yorker* i plasma la seva opinió a diferents mitjans com *El País, Financial Times, The Guardian* o *New York Times*. Especialista en temes com la Guerra de l'Iraq o l'Afganistan, així com autor de nombrosos articles sobre la Llei de Memòria Històrica, aquest periodista opina en aquesta entrevista sobre el nostre país…

Quina imatge tenen d'Espanya a l'exterior?

El món creu que Espanya està millor del que està i, d'alguna manera, consideren que es tracta d'un paradís terrenal. Malgrat que la qualitat de vida és bona, el gran problema d' Espanya és que és un país que no s'enfronta amb els seus dimonis i que té un debat polític protagonitzat per eslògans i proclames oportunistes.

I com s'interpreten les tensions que hi ha entre Catalunya i la resta de l'Estat?

Aquest és l'exemple que millor il·lustra que Espanya és un país en el qual no hi ha un autèntic debat i pacte nacional. D'alguna manera, em recorda al que va passar durant el franquisme… A qualsevol país, quan suprimeixen una cultura, la reacció, amb el pas dels anys, és omplir el buit, i anar a l'altre extrem… Això és el que ha passat i passa a Catalunya, a Escòcia i a la Gran Bretanya... És quelcom que passa a tota Europa, on hi ha una tendència cap a la secessió. Tota l'antipatia, arrelada gairebé a l'ADN, i adquirida a través de segles, els consumeix.

En el cas català, és aplicable el dret a decidir dels pobles?

No ho sé, però el cas és que cada vegada que vaig a Madrid noto més preocupació de l'elit política i econòmica pel que està passant a Catalunya... I cada vegada que vaig a Catalunya noto que hi ha una creixent tendència a reivindicar el que és seu i a aferrar-se a la cultura del catalanisme, creant així una societat que se sent diferent a la de la resta de l'Estat.

"El que li han fet a Garzón és una vergonya"

Quina impressió en té de Zapatero?

Sempre m'ha caigut bé, però tinc amics que diuen que li falta espina dorsal i que no és un tipus molt intel·ligent. Jo diria que és un bon home, que s'ha enfrontat a determinats problemes amb debilitat, però que no tot és culpa seva. Va gestionar una crisi econòmica quan la situació ja començava a ser caòtica…

I què passa amb el jutge Garzón?

És una vergonya! Si li preguntes a un nord-americà, o algú altre de qualsevol part del món, a qui coneix d'Espanya, et respondrà que a Penélope Cruz, a Pedro Almodóvar i a… Baltasar Garzón! És un jutge que va fer la justa tasca de desenterrar el passat per donar-li sepultura digna, i que la seva recompensa ha estat experimentar la venjança i el càstig dels seus propis col·legues i del seu propi país… S'ha hagut d'anar al Tribunal de l'Haia , on sí li reconeixen els seus mèrits... L'elit política espanyola no ha volgut enfrontar-se a la realitat dels crims contra la humanitat del franquisme.

I què li sembla?

Espanya té el deure fer-ho! Em sembla lamentable, no solament per a sí mateixa, sinó també per la història… Espanya va ser l'avantsala del feixisme a la Segona Guerra Mundial!

ETA és una anomalia a Occident….

Fa poc va renunciar a la violència i ningú els va creure... Quan van assassinar a Carrero Blanco, probablement, van fer un favor a la democràcia i a la humanitat, i moltes persones van alegrar-se a tot el món… La raó d'ésser d'ETA va perdre el seu sentit a la Transició… Des d'aleshores no serveix per res la seva violència.

I la lluita armada entre Estats? A més de viure a Espanya, vostè passa gran part de l'any entre guerra i guerra… I diu que la paraula és la seva única arma!

No sé fer una altra cosa! Però això tampoc significa que tot el que faci sigui perillós…Encara que quan ho és, ho assumeixo! Tinc curiositat, intriga i passió per saber i explicar el que passa a tot el món... Ser corresponsal de guerra és potser una forma de resoldre els conflictes intel·lectualment.

Funciona?

M'agrada pensar que el que faig és alguna cosa més que entretenir als meus lectors. Si no puc convèncer a ningú de res, no pagaria la pena. És una pretensió molt gran, sobretot perquè vivim en una cultura d'entreteniment i tenim al cap una guerra virtual… La guerra existeix als videojocs, al cinema, i encara que les vegem també per televisió, encara no som conscients de l'autèntica dimensió que tenen. Quants joves espanyols senten de debò el que va significar la Guerra Civil espanyola? Molt pocs! Els éssers humans tenim tendència a experimentar les coses… Després, per raons pràctiques, seguim endavant, tractant d'oblidar… De manera que no aprenem gairebé mai del passat.

"El patiment és necessari per conèixer la veritat"

Però l'única forma d'aprendre no és vivint les coses en primera persona…

El patiment és necessari per conèixer la veritat. Encara que, per frenar les guerres, tampoc cal experimentar-ho en carn viva… N'hi hauria prou amb ser solidaris amb els mitjans que tenim al nostre abast i ser políticament actius! Exigir-li més als nostres governants… Per què tenim governants mediocres? Perquè no els hi exigim res! Ens conformem i, per tant, hauríem de culpar-nos a nosaltres mateixos… Quanta gent es queixa de Berlusconi a Itàlia?